ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24-94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43-23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
3
ΜΑΪΟΥ 1964
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΙΘ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 5905

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΔΩΡΕΑ ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ

Ὑπῆρξεν, ἀσφαλῶς, ὑπέρτερον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁ Ἄγγελος, ἐξαστράπτων εἰς νεφέλην λευκοῦ φωτός, μέσα εἰς τὴν ἑωθινὴν τελετουργίαν τοῦ ἔαρος, ἐζήτησε: «Μὴ ἐκθαμβεῖσθε. Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζωραῖον, τὸν Ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν Αὐτόν». Ἀλλὰ κάρφος ἀχύρου εἰς τὴν συγκλονιστικὴν παντοδυναμίαν τῆς Δημιουργίας, καθ' ὡς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πῶς νὰ μὴ παραδοθῇ εἰς τὸ θάμβος, ποὺ ἀπλοῦται κυρίαρχον καὶ ἀπόλυτον πρὸ τοῦ κενοῦ μνημείου; Καὶ πῶς νὰ μὴ ζητῇ ἐκεῖ τὸν Ἐσταυρωμένον, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἀπτόν, τὸ ἅμεσον, τὸ κατανοητὸν γεγονός; Τὸ μνημεῖον εἶναι πάντοτε ἡ βεβαιότης, ὁ θετικισμός, ἡ κατηγορηματικότης. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἀδυναμίαν νὰ θεωρῇ ἀσφαλὲς ὅ,τι ταυτίζεται μὲ τὰς διαστάσεις τῆς ἰδικῆς του ἀντιλήψεως. Τὰ μέτρα του διαστέλλονται καὶ καθολικεύονται εἰς μέτρα τοῦ Σύμπαντος. Πιστεύει ὅσα ἐλέγχει. Καὶ ρίπτεται ἀσυγκράτητος εἰς τὸν στίβον τῆς ἐρεύνης, διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς Ἐπιστήμης. Καὶ ὅμως, ὅταν συμβαίνῃ, ἀγωνιῶν, κατάκοπος, αἱματωμένος ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν σπαραγμὸν τῆς ἀμφιβολίας, νὰ ἀνεβῇ τὰς βαθμίδας αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ κάποιαν εὐρυτέραν ἐποπτείαν ἀληθείας καὶ ὀδύνης, ἀντιλαμβάνεται, τότε, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ἐλέγχει. Ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἀόριστα, ἀβέβαια καὶ ρευστά. Καὶ ὅτι ἴσως τὸ θετικώτερον εἶναι τὸ ὄνειρον, αὐτό, ποὺ χαράσσει τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν εἰς τὰς δύο φοβερὰς καὶ ἰσοδυνάμους μεγαλειώδεις πραγματικότητας, διὰ τὰς ὁποίας ἀδυσώπητος εἶναι ἡ πάλη: Τὸ ὄνειρον μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας. Πίστις λέγεται τὸ ὄνειρον. Πίστις εἰς τὸ ἀναστάσιμον θαῦμα. Πίστις εἰς τὸν ἀπέραντον κόσμον τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιοποιήσεων, ποὺ διανοίγει. Πίστις εἰς τὸ ἰδεῶδες, ποὺ ἀπὸ τὸ ἡνεωγμένον μνημεῖον τοῦ Ναζωρινοῦ ἐκπηδᾷ, διὰ νὰ διαποτίσῃ τὴν ζωὴν μὲ ἀκμαίαν, ἀνανεωτικήν, αὐτόχρημα κοσμογονικὴν οὐσίαν, νὰ τὴν ἀνεβάσῃ εἰς ἐπίπεδον ἀποστολῆς, νὰ τὴν ἐξευγενίσῃ εἰς βαθμὸν τελειώσεως. Ναί, τὸ μήνυμα τοῦ Ἀγγέλου ἀποτελεῖ ἀνεπανάληπτον νομοθεσίαν αἰσιοδοξίας. Καὶ περνᾷ, πάντοτε, εἰς τὴν καρδίαν μὲ συναρπαστικὴν εὐγλωττίαν κάποιας ἐντολῆς, ποὺ ἔρχεται νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν πανικὸν τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸ ἄγχος του, ἀπὸ τὴν ἀσπαίρουσαν τραγωδίαν. Εἶναι ἡ μουσικὴ τῆς αἰωνιότητος, πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀνυπερβλήτους στροφὰς συναισθηματισμοῦ, ἀπὸ λυρικὰς ἐξάρσεις, ἀπὸ παλμοὺς καλωσύνης καὶ ἀγάπης. Εἶναι ὁ διθύραμβος τῆς ζωῆς ἐναντίον τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον κατέλυσεν ἡ ἔγερσις τοῦ Διδασκάλου. Ὁ Ἄγγελος εἰδοποίησεν ὁριστικῶς. Ἐκόμισεν ἐκπληκτικὴν δωρεὰν μεγαλείου εἰς τὴν Γῆν, μὲ ἐκπληκτικὴν ἀπουσίαν στόμφου: Ὑπάρχει διάρκεια, εἶπεν. Ὑπάρχει συνέχεια. Ὑπάρχει ἡ ἀπέραντος αὔριον. Καὶ τὸ γνωρίζουν ὄχι μόνον ἐκεῖνοι, ποὺ συνοψίζουν, ἐνίοτε, τὸ Ἄπειρον εἰς μίαν ἐξίσωσιν. Τὸ γνωρίζουν, ἀσφαλῶς, πολὺ καλλίτερον οἱ ἄλλοι, οἱ ἄσοφοι, οἱ ἁπλοῖ, οἱ ταπεινοί, ποὺ ἀνοίγουν τὴν καρδίαν των εἰς τὴν καλωσύνην· ποὺ προσφέρουν ἢ δέχονται τὴν θωπείαν της· ποὺ εἶναι ὁρμητικοὶ καὶ εὐαίσθητοι, ὅπως τὰ παιδιά, ἕτοιμα νὰ χαροῦν τὸ φῶς, τὴν πνοήν, τὸ λουλοῦδι τοῦ ἔαρος. Αὐτοὶ εἶναι, ὁπωσδήποτε, οἱ εὐτυχισμένοι, οἱ προνομιοῦχοι, οἱ ἀληθινὰ μεγάλοι. Αὐτοί, ποὺ πετοῦν σήμερα, ἡμέραν Λαμπρῆς, μὲ τὴν φρενητιώδη ἀλαλαγὴν τῆς καμπάνας, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐφήμερα, τὰ μικρά, τὰ φθαρτά, διὰ νὰ συναντήσουν τὸν Ἄγγελον.

Κ. Δ. ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥΤΣΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Σκίτσο τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ Σ. ΠΡΕΣΣΑ
Καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Πατρῶν

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Στρέφομεν τὸ ὅραμα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρὸς τὸν Πολικὸν Ἀστέρα, τὸν Ἀναστάντα Χριστόν, ὅπως ἐπίδῃ ἐπὶ ταῖς προσπαθείαις μας, κατὰ τοὺς νέους θρησκευτικοὺς καὶ ἐθνικοὺς ἀγῶνας

ΑΘΗΝΑΙ, 2.— Ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος ἀπηύθυνε πρὸς τὸ ἑλληνικὸν λαὸν μήνυμα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, εἰς τὸ μήνυμά του ἀναφέρεται εἰς τὴν πανοπλίαν τοῦ πνεύματος τῶν γενναίων, οἱ ὁποῖοι κατῆλθον εἰς τὸν στίβον τοῦ ὑπὲρ τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως των ἀγῶνος.

Τὸν τίμιον τοῦτον ἀγῶνα, λέγει, ἀγωνιζόμενον τὸ Ἔθνος ἡμῶν, ἀνεδείχθη μὲν λαὸς περιούσιος καὶ ἠγαπημένος τοῦ Κυρίου, ἐβάδισεν ὅμως πολλάκις πρὸς τὸν τραγικὸν τοῦ μαρτυρίου λόφον καὶ συνεσταυροῦτο μετὰ τοῦ Κυρίου του, ἐλπίσαν ἀκραδάντως εἰς τὴν ἣν ὑπόσχεται οὗτος Ἀνάστασιν. Καὶ δὲν διεψεύσθη.

«Καὶ τώρα ὅτε καὶ πάλιν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν, εἰς νέους θρησκευτικοὺς καὶ ἐθνικοὺς ἀγῶνας εἰς ἐπ' ἐλπίδι ἀπεδύθη, στρέφομεν τὸ ὅραμα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρὸς τὸν Πολικὸν Ἀστέρα καὶ πάλιν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ ἱκετεύομεν αὐτὸν ὅπως ἐπίδῃ ἐπὶ ταῖς ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ προσπαθείαις ἡμῶν, ἵνα οὕτω «ἐν αὐτῷ ἐπαινεθησόμεθα καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐξομολογηθησόμεθα εἰς τὸν Αἰῶνα».

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

ΛΑΒΩΜΕΝ ΦΩΣ ΟΙ ΕΝ ΤΗ ΣΚΟΤΙΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝΤΕΣ

Ἡ γλυκεία αὖρα, ἡ ἐκ τοῦ κενοῦ μνημείου προεχομένη, θὰ στηρίξῃ τοὺς ὁμογενεῖς μας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Κυπρίους

Μὲ βαθυτάτην συντριβὴν καὶ μὲ ἱερὰν κατάνυξιν καὶ ἐκθαμβοι πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς θείας ἀγάπης, παρηκολουθήσαμεν ὅλοι κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἁγίαν καὶ μεγάλην ἑβδομάδα τὰ πανάγια καὶ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν δραματικὴν ἐξέλιξιν τῶν σκηνῶν τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου, ἀπὸ τοῦ φιλήματος τῆς προδοσίας τῆς Γεθσημανῆ μέχρι τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Τάφου.

Ἀλλ' ἰδοὺ σήμερον, χάριτι θείᾳ τὰς λαμπάδας τῆς χαρᾶς ἔχοντες εἰς τὰς χεῖρας, πανηγυρίζομεν ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς καὶ ἀνεκφράστῳ χαρᾷ τὴν εὔσημον καὶ μεγάλην ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. «Ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ».

«Δεῦτε, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός. Λάβωμεν φῶς οἱ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατοῦντες. Ἡ νῦς προέκυψε καὶ ὁ ὄρθρος τῆς Ἀναστάσεως προβάλλει. Μετὰ τῶν Μυροφόρων ἄς χαιρετίσωμεν τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. Μετὰ τῶν Ἀποστόλων ἄς ἀκούσωμεν τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως Κήρυγμα καὶ τὸν χαιρετισμὸν τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ καὶ μετὰ τοῦ ἱεροῦ ὑμνῳδοῦ ἄς ἀναμέλψωμεν: «Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα Κυρίου Πάσχα. Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινὸν, ἅγιον, μέγα, ἄμωμον, Πάσχα τῶν πιστῶν τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα, πάντας ἁγιάζον πιστούς».

Μέσα εἰς τὴν παγκόσμιον ἀναταραχὴν καὶ ἀτασθαλίαν ἀναφαίνεται καὶ πάλιν σήμερον ἡ μεγάλη τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ ἁγιότης. Ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην κακίαν ἡ ἄπειρος θεία ἀγάπη καὶ μακροθυμία. Ἀντὶ τῆς ἀπογοητεύσεως ἀνατέλλει ἡ ἐλπίς. Ἀντὶ τοῦ σκότους τὸ φῶς. Ἀντὶ τῆς θλίψεως ἡ χαρά. «Θανάτου γὰρ ἐορτάζομεν νέκρωσιν σήμερον. Ἅδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχήν».

Δεῦτε λοιπὸν πάντες, μὲ ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἄς πανηγυρίσωμεν καὶ ἄς τιμήσωμεν τὴν ἁγίαν ἡμέραν. «Αὕτη, εἶναι, ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς ἡ Κυρία, ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων».

Ἄς δώσωμεν ἐν πρώτοις δόξαν καὶ αἶνον καὶ εὐχαριστίαν εἰς τὸν ἐνδόξως Ἀναστάντα Σωτῆρα Χριστόν, ὁ Ὁποῖος ἐδωρήσατο τὴν χάριν καὶ τὴν χαρὰν Αὐτοῦ.

Ἄς περιπτυχθῶμεν ἀλλήλους ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ λησμονοῦντες πᾶν μῖσος καὶ πᾶσαν κακίαν, συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει.

Ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν μέγαν Θεὸν ἡμῶν διὰ τῆς ἁγιότητος τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σκέψεως ἡμῶν, διὰ τῶν ἁγνῶν αἰσθημάτων καὶ διαθέσεων τῶν καρδιῶν ἡμῶν ὡς καὶ διὰ τοῦ πλούτου τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν ἀγάπης καὶ ἄς ἐκδηλώσωμεν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην ἡμῶν ὑπακούοντες καὶ τηροῦντες τὸ ἅγιον θέλημά Του.

Ἄς λάβωμεν τὴν σταθερὰν ἀ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΙΣΟΖΥΓΙΟΝ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΕΛΛΕΙΜΜΑ 15.800.000 ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

ΚΥΡΙΩΣ ΛΟΓΩ ΔΙΟΓΚΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 2.— Ἀρμόδιοι οἰκονομικοὶ παράγοντες ἐξέφραζον σήμερον τὰς ἀνησυχίας των διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς χώρας, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι διεπιστώθη Ἔλλειμμα εἰς τὸ Ἰσοζύγιον πληρωμῶν 15.800.000 δολλαρίων ἔναντι τοῦ ἀντιστοίχου διμήνου τοῦ παρελθόντος ἔτους, παρουσιάσαντος πλεόνασμα 2.100.000 δολλαρίων δηλαδὴ ἡ συνολικὴ μείωσις ἔναντι τοῦ 1963 φθάνει τὰ 18.000.000 δολλάρια.

Οἱ ἀρμόδιοι οἰκονομικοὶ παράγοντες προσέθετον ὅτι ἐνδεχομένη συνέχισις τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐπομένην περίοδον, ὁδηγεῖ εἰς προβλέψεις ὅτι τελικῶς τὸ ἔλλειμμα τοῦ Ἰσοζυγίου πληρωμῶν τοῦ τρέχοντος ἔτους θὰ κυμανθῇ μεταξὺ 10 — 40 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι πέρυσι τὸ Ἰσοζύγιον τοῦτο εἶχε παρουσιάσει τελικῶς πλεόνασμα 50 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, συνάγεται ὅτι τὸ συνολικὸν ἔλλειμμα τοῦ 1964 θὰ ὑπερβῇ τὰ 60 ἑκατομμύρια δολλαρίων, γεγονὸς τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἑλληνικὴν οἰκονομίαν, μετὰ τὴν παρέλευσιν σειρᾶς ἐτῶν.

Τὸ κυριώτερον αἴτιον ἀποδίδεται εἰς τὴν ἄκρως δυσμενῆ ἐξέλιξιν τοῦ ἐμπορικοῦ ἰσοζυγίου καὶ τὴν διόγκωσιν τῶν εἰσαγωγῶν ἔναντι τῶν ἐξαγωγῶν καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν γεγονὸς εἶναι ὅτι κατὰ τὸ 1ον δίμηνον τοῦ τρέχ. ἔτους, αἱ μὲν εἰσαγωγαὶ παρουσίασαν αὔξησιν 107 ἑκατομμυρίων δολλαρίων τοῦ ἀντιστοίχου διμήνου τοῦ 1963, αἱ δὲ ἐξαγωγαὶ ἐμειώθησαν ἀντιστοίχως κατὰ 62 ἑκατομμύρια δολλάρια.

ΔΥΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ἁμαξοστοιχίαι ἐκρατήθησαν εἰς Πότσδαμ ὑπὸ Ἀνατολικῶν

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 2.— Ἐκπρόσωπος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐδήλωσε σήμερον ἐνταῦθα ὅτι δύο ἀμερικανικαὶ στρατιωτικαὶ ἁμαξοστοιχίαι ἐκρατήθησαν πολλὰς ὥρας χθὲς τὴν νύκτα εἰς τὸ Πότσδαμ λόγῳ διενέξεως μετὰ τῶν ἀνατολικῶν Ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπεχείρησαν νὰ ὑψώσουν ἐρυθρὰν σημαίαν, ἴσως λόγῳ τῆς ἑορτῆς τῆς Πρωτομαγιᾶς, ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τῶν συρμῶν.

Τελικῶς, αἱ δύο ἁμαξοστοιχίαι συνέχισαν τὸ δρομολόγιόν των, ὀλίγον μετὰ μεσονύκτιον, ἄνευ ἄλλων ἐπεισοδίων.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ

«Θὰ πάω στὴν ἀγάπη». Τὰ λόγια αὐτὰ ἄφησαν τὴ δροσερὴ ἠχώ τους μέσα στὸ σπίτι κι' ἔκλεισε ἔπειτα ἡ πόρτα. Καὶ ξεκίνησε, πράγματι, γιὰ τὴν ἀγάπη, ποὺ εἶχε χύσει κρυφόχαρες σπίθες μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Μέμας. Τὸ ἁπαλὸ φέγγος τῶν ματιῶν της, κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοιξιάτικο ἀπομεσήμερο γέμισε ἀπὸ βαθειὰ γλυκὰ κύματα. Καὶ τὸ κορμί της ζεστό, μὲ τὴν ὑπερδύναμη ζωὴ τῆς νειότης, ἔπαλλε μέσα στ' αὐγινὸ πέλαγος τοῦ ἔρωτά της. Ρέμα φρενιασμένο, ποὺ τὴν ἀνέβαζε μεσοούρανα καὶ ξεχυνότανε σὲ ἄβυσσο ἀβάσταχτης χαρᾶς.

«Γιάω στὴν ἀγάπη», εἶχε πῆ τῆς μάννας της. Καὶ δὲν ἤταν φέμα, γιατί τὴν ὥρ' αὐτὴ σιγότρεμε ἡ καρδιά της, γεμάτη πίστη γιὰ τὴν ἀγάπη, ποὺ ξέσερνε ἕνα πλῆρος χρυσὰ ὀνείρατα.

Μέσα στὸ καινούργιο Λαμπριάτικο φορεματάκι της, ἀναψοκοκκινισμένη, εἶχε τὴ φρεσκάδα τ' ἀπριλιάτικου ρόδου, ποὺ ἄνοιξε τοῦτο τὸ ἀπομεσήμερο, ζωντανεμένο ἀπὸ τοῦ ἥλιου τὴ ζέστα. Ἀνάερη τράβηξε τὸ δρόμο της, προσπέρασε τὴν ἐκκλησιά, ἄκουσε τὴς καμπάνες, σταυροκοπήθηκε καὶ μέσα στὸ γοργότρεχο βῆμα της ἔκαμε τὸ τάμα της. Κι' ἔφτασε στ' ἀπόμερο καφενεδάκι μὲ τρεχάλα, ποὺ ἔκανε τὸ στηθάκι της ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ καὶ τὴν ψυχή της νὰ τρεμοσβήνῃ ἀπὸ λαχτάρα.

Πρᾶμα λευκό, ἁπαλό, ἡ Μέμα, πιτσοῦνι ἀμόλευτο ἀκόμα, εἶχε μιὰ μυριόφωνη γλύκα ἡ θωριά της, ποὺ σιγοστάλαζε ὁλόγυρα, κόμπο - κόμπο, σιρόπι ὁλόγλυκο. Ἤταν χαμόμηλο τῆς γειτονιᾶς, ἀναστημένο κοντὰ στὸν ἄγριο δυόσμο καὶ στὴν ἀρμπαρόρριζα. Μὰ εἶχε μέσα της τὸν κρυφομύριστο πόθο τῆς ἀγάπης, ποὺ τὸν γλυκοπότιζε τὸ σεμνὸ ὄνειρο τοῦ γάμου. Γητεμένη ἀπὸ τὰ ξόρκια τῆς νειότης, ἔπεσε στ' ἀγορίσιου πόθου τὴν τρέλλα κι' ἔφτασε φεγγερὴ ἡ ματιά της στὸν θρίαμβο μιᾶς ἀτέρμονης χαρᾶς. Ἀγκαλιασμένη σφιχτὰ μὲ τὸ τρυφερὸ ὅραμά της, ἀνέβηκε σ' ὁλόχρυσο ἅρμα, ζεμένο στὰ φτερὰ τοῦ πιὸ πονηροῦ θεοῦ.

Τραγουδιστὴ ἡ φωνὴ τῆς ζωῆς, ἅρπαξε τὰ βασκαμένα ἀπὸ τὸν ἔρωτα πλάσματα καὶ τὰ κύλησε στὶς πράσινες κόμμες τῆς ἄνοιξης, ἐκεῖ ποὺ θροΐζουν ἕνα σωρὸ ἀξεδιάλυτα μυστικά. Ὁ ἀχνὸς τῆς ἀγάπης, φλομωμένος, τρεμοσάλευε καὶ στοὺς δύο καὶ χαλάρωνε μέσα στὸ κορίτσι τὸν ὅρκο ποὖχε σφιχτοζώσει τὴν ὕπαρξή της. Μὰ ἡ ἡμέρα ἤταν γλυκασμένη κι' εἶχε μυριόχρωμα λουλούδια. Βάραινε μιὰ χαρὰ ἀλλοιώτικη πάνω στὴς παπαροῦνες, ποὺ ἔχυναν τὸ αἷμα τους παρθενικὸ ὁλόγυρα. Φλογοκαίγεται ὁ κάμπος ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ ἔρωτα καὶ πνίγεται ἡ δασειὰ ὁρμὴ τ' ἀρσενικοῦ στὴ μεγάλη θάλασσα τοῦ πόθου. Τὰ χείλη τῆς Μέμας ματώθηκαν ἀπ' τὰ φιλιά. Κι' ἀπὸ φύλλο σὲ φύλλο κι' ἀπὸ ἀνθὸ σὲ ἀνθό, τοὺς τύλιξε μεσίτρα ἡ ἄνοιξη μέσα σ' ἀθώρητο δίχτυ χαρᾶς. Καὶ τοὺς κατέκτησε, σιγὰ - σιγά, ὡς τὴς πιὸ μικρὲς φλεβίτσες. Καὶ ἤταν τὸ μεγάλο πάθος τῆς γῆς ποὺ τοὺς νάρκωσε. Καὶ τὸ ἴδιο ἤταν ποὺ τοὺς καταχώνιασε ὣς τὴν τελευταία φωνίτσα, τὴ γεμάτη ἀπὸ στεναγμό... Καὶ ἡ φύση, χωρὶς ντροπή, ξέσπασε σὲ βουερὰ παλαμάκια...

Κι' ἤρθε ἡ ἀγάπη μέσα στὴν κατάπληξη τοῦ γάμου τους, νὰ κρατήσῃ τὸ τάμα. Κι' ἐφέτος θὰ πᾶνε ἀληθινὰ πιὰ στὴν ἀγάπη, μὲ τὴς ἄσπρες τους λαμπάδες.

ΕΥΑ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΤΟΝΙΖΕΙ:

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ΠΗΓΗ ΑΣΤΕΙΡΕΥΤΟΥ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Καὶ ἐξηγητικὸς λόγος τῆς ζωτικότητος τοῦ χριστιανισμοῦ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ, 3.— Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας, ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει, ἀπηύθυνε πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Οἰκουμένης τὸ κατωτέρω μήνυμα:

«Ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης,

»Παντὶ τῷ ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ εὐσεβεστάτῳ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας χάρις καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Πατρός.

»Φέροντες τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, γενναίως συνεπορεύθημεν αὐτῷ κατὰ τὰς διαγενομένας ἡμέρας, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα προσφιλῆ, καὶ ἰδοὺ σήμερον ἱστάμεθα καὶ πάλιν πρὸ τοῦ μοναδικοῦ θαύματος τῆς Ἀναστάσεως ἔκθαμβοι καὶ εὐτυχεῖς. Χριστὸς γὰρ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, νικητὴς τοῦ θανάτου ἐγένετο καὶ πρωτότοκος εἰς νέαν ζωήν.

»Ἠκούσαμεν καὶ ἡμεῖς εἶτα πρὸ ὀλίγου παρὰ τοῦ Ἀγγέλου τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, ὡς αἱ μυροφόροι γυναῖκες καὶ ἡ λύπη ἡμῶν μετεστράφη εἰς χαράν. Βλέπομεν τώρα καὶ ἡμεῖς ἐνώπιον ἡμῶν τὸν ἐγερθέντα Κύριον, ὡς οἱ μαθηταί, συγκλονίζοντα ὁλόκληρον τὸν ἐσωτερικὸν ἡμῶν κόσμον. Καὶ θάρρους πολλοῦ πλησθέντες, διακηρύττομεν τὴν Ἀνάστασιν, ὡς τὸ βασικώτερον δόγμα τῆς πίστεως ἡμῶν, ὡς πηγὴν ἀστείρευτον δυνάμεως διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ λόγον ἐξηγητικὸν τῆς ἀμείωτου ζωτικότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπλουμένης πολὺ πέραν τῶν συνόρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ καλυπτούσης τὴν Οἰκουμένην.

»Ὁ Χριστὸς εἶναι αὐτὴ ἡ ζωή, ἥτις κατέκτησε τὴν ζωὴν καὶ θάνατον δὲν φοβεῖται. Τῷ ἀνεσπέρῳ τοίνυν φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, λελαμπρημένην τὴν καρδίαν ἔχοντες, ἐν εὐφροσύνῃ πάντες πανηγυρίσωμεν κατὰ τὰς παραδόσεις τῆς εὐσεβείας ἡμῶν, τὴν κλητὴν καὶ ἁγίαν ταύτην ἡμέραν. Ψυχαῖς καθαραῖς καὶ ἀρυπώτοις χείλεσιν εὐχαριστήσωμεν τῷ δωρησαμένῳ ἡμῖν τὴν χαρὰν ταύτην. Μηδεὶς μενέτω ξένος καὶ ἀμέτοχος τῆς οὐρανίας ταύτης δωρεᾶς. Ἐὰν δέ τινες δυσχέρειαι βιωτικαὶ παρεκώλυσαν τυχὸν τὴν συναίσθησιν τοῦ γεγονότος τούτου, τὸ φῶς αὐτοῦ ἂς διαλύσῃ τὸ σκυθρωπὸν τῆς θλίψεως. Οὐδεμία ταλαιπωρία καὶ στενοχωρία δύναται σήμερον νὰ πιέζῃ τὴν σκέψιν καὶ τὸν λογισμὸν ἡμῶν. Οἱ βεβαρημένην καὶ τύπτουσαν τὴν καρδίαν αἰσθανόμενοι, ἂς ἐπανεύρωμεν τὴν ἐλπίδα. Οἱ ἀποτεθαρρημένοι ἂς ἀνακτήσωμεν τὸ θάρρος. Οἱ πάντες ἐν εἰρήνῃ, ἀγάπῃ, χαρᾷ καὶ ἐμπιστοσύνῃ πρὸς τὸν θριαμβεύσαντα Χριστὸν ἡμῶν, ἂς μετάσχωμεν τῆς πνευματικῆς καὶ ἀφάτου τραπέζης, ἥτις ἡτοίμασται ἡμῖν καὶ περὶξ αὐτῆς ἐκλήθημεν μετὰ τῶν πενήτων ἀδελφῶν, τῶν ὀρφανῶν, τῶν γερόντων, τῶν ἀποκλήρων.

»Χαιρετίσαντες τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἄλλων Ὁμολογιῶν ἐπὶ τῷ Πάσχᾳ αὐτῶν πρό τινος, στρέφομεν νῦν τὴν σκέψιν πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν Ὀρθοδόξων, πάντας προσφιλεῖς ἡμῖν καὶ σεβασμίους ἀδελφούς, εὐχαριστοῦντες ἅμα θερμῶς αὐτοῖς διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν τόσον συγκινητικὴν συμπαράστασιν αὐτῶν.

»Ταῦτα, ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ, πατρικῶς ἀπευθύνοντες ὑμῖν, μεθ' ὑπερηφανείας πνευματικῆς καὶ συγχαίροντες ἐπὶ τῇ ἀκλονήτῳ ἐμμονῇ ὑμῶν ἐπὶ τῇ πίστει, τῇ ἐγκαρτερήσει καὶ τῇ γενναιοψυχίᾳ, ἐν ἀγάπῃ πολλῇ προσαγορεύομεν ὑμᾶς, εὐχόμενοι ὅπως ἡ ἀπὸ τοῦ ζωηφόρου Τάφου τῷ κόσμῳ ἀναβλύσασα χαρὰ παραμυθῇ καὶ στηρίζῃ πάντοτε τὰς καρδίας καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἡ δὲ χάρις τοῦ ἀναστάντος κατευθύνῃ καὶ ἐνισχύῃ τὰ βήματα ἡμῶν ἐν ὁδῷ τῆς ἁγιότητος, ἵνα τελειούμενοι ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἀρετῇ, ἀποδῶμεν ὄντως κτῆσις καινή, Ἔθνος ἅγιον, λαὸς περιούσιος, ἀξίως τῶν θείων πρὸς ἡμᾶς δωρεῶν πολιτευόμενοι καὶ τῶν χριστιανικῶν ἡμῶν ἔργων τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ὄνομα ἡμῶν τιμῶντες καὶ δοξάζοντες ἐν παντί.

»Χριστὸς Ἀνέστη, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀ